

Post-Peace__

Post-Peace brengt kunstenaars met diverse achtergronden bij elkaar die zich afvragen hoe oorlog en vrede zich manifesteren en wat hun relatie is. De centrale vraag is hoeveel oorlog er in onze vrede zit.

Het heersende idee dat oorlog een manier is om vrede te bereiken, stamt uit de tijd van de vroeg-Christelijke theoloog Augustinus uit de late oudheid. Ongeveer 1500 jaar later beweerde veldmaarschalk Earl Wavell precies het omgekeerde toen hij de Vredesconferentie van Parijs in 1919 “de vrede om alle vrede te eindigen” noemde. In het verlengde van Wavells beoordeling, stelt deze tentoonstelling dat “Post-Peace” misschien de beste manier om onze tijd te omschrijven, waarin de vrede van het wereldwijde kapitalisme alleen gekocht kan worden tegen de prijs van voortdurend geweld en oorlogsvoering; de tijd na de vrede.

Post-Peace slaat een brug tussen de Tweede Wereldoorlog en vandaag. Met het idee dat de overwinnaars altijd de geschiedenis schrijven, kijkt de tentoonstelling kritisch naar onze herinneringscultuur en moedigt een heroverweging van ons historische discours aan.

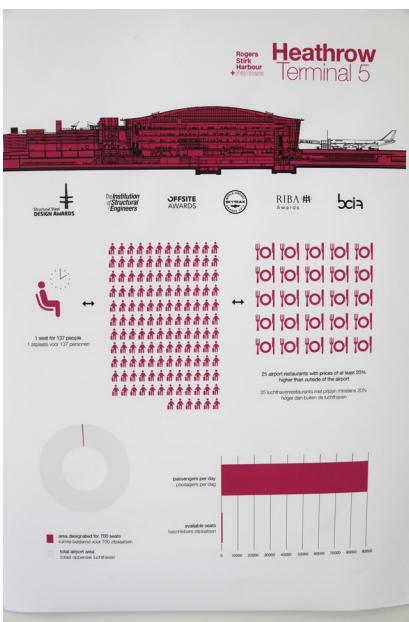
We bevinden ons in de post-peace periode, waarin de geschiedenis stukjes van zichzelf plaatst. Een voorbeeld hiervan is de gravure in de dakpannen van **Ella de Búrca**: DEFIANCE [opstandigheid]. Dit, samen met het ‘Saorstat Eireann’ logo, werd op alle producten van Ierse makelij gedrukt tijdens de economische oorlog direct na de bevrijding van Ierland in 1938, het einde van 800 jaar Britse bezetting. Ierland weigerde de boete voor het uitreden die het had opgelegd gekregen door het Verenigd Koninkrijk, te betalen. Het Verenigd Koninkrijk reageerde hierop door de Ierse handel af te knippen met absurde invoerrechten, waardoor de Ierse economie werd lamgelegd. Beseffende dat economische ondergeschiktheid de doodsteek zou zijn voor politieke onafhankelijkheid, zwoegde de Ierse arbeidersklasse verder, droegen hun kwelling met trots en graveerden DEFIANCE in alles wat ze maakten.

Hoe omgekeerd is de situatie nu, nu Groot-Brittannië zich voorbereidt op het verlaten van de EU, het machtsspel omkeert, of de geschiedenis als een klucht herhaalt. Met dit werk onderzoekt De Búrca de erfenis van politiek idealisme door de dakpannen opnieuw af te gieten als vloertegels. Ze legt ze op de vloer, waar onze voeten ze vertrappen.

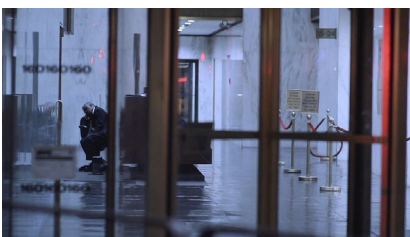

De verzameling visuele en tekstuele bewijsstukken die **Radek Szlaga** bij elkaar heeft gebracht op de twee prikborden, is slechts een fractie van zijn hele project. FC was een afkorting op brieven die wetenschappers en directeuren in de VS tussen 1978 en 1995 mogelijk in hun brievenbus konden aantreffen. De Freedom Club werd door Theodore "Ted" Kaczynski, beter bekend als de Unabomber, opgericht en vooralsnog waarschijnlijk het enige lid. Een veelbelovend wiskundige, aan Harvard afgestudeerd en professor aan de Universiteit van Berkley, trok zich terug in het bos op zoek naar het primitieve leven en verstuurde van daaruit 16 bombrieven. Met zijn radicale acties probeerde de Unabomber de aandacht van de maatschappij te vestigen op de dodelijke gevolgen van de industriële revolutie, die geleidelijk lokale gemeenschappen op menselijke schaal verwoeste, individuele vrijheid onderdrukte, het milieu onherstelbaar beschadigde en uiteindelijk zou leiden tot het uitroeien van de mens.

Het werkt als 'para-documentatie' van wat de Freedom Club geweest zou kunnen zijn en een registratie van een mislukt onderzoek dat het bestaan en opereren van de Freedom Club na de arrestatie van Kaczynski in 1996 suggereert.

Met haar werk toont **Anastasiya Yarovenko** aan dat steden steeds beter worden in het verhullen van armoede en zogenaamd "ongewensten" door het inzetten van stedenplanning en architectuur. De onderliggende sociale problemen worden niet opgelost, ook al worden ze onzichtbaar gemaakt en krijgen ze een verpakking in een flitsend design. Objecten, apparaten en strategieën zijn erop gericht om het gedrag in steden zo te beïnvloeden dat specifieke sociale groepen er profijt van hebben. Middelen zoals design en architectuur zijn serviel en bestendigen sociale scheidingen.

Winging It van **Dorian de Rijk** is een film over wat er gebeurt als angst een klimaat wordt. Hoe verwerk je een trauma op het moment dat je er steeds aan wordt herinnerd? In NYC voert de overheid de campagne 'Ready Kids'. Hiermee worden gezinnen voorbereid op een terroristische aanslag. Er staan billboards op straat en in de metro klinkt een audio boodschap 'Stay alert, stay alive, it's your life and that of the ones around you'. *Winging It* is gedraaid tussen 3 en 4 uur 's nachts op Wall Street NYC, het zwaar beveiligde epicentrum van onze economie. We zien beveiligers die even zijn ingedut op het stille uur van de nacht. Hun lijkt een onhaalbare taak te zijn gegeven. Als mens is het niet mogelijk constant alert te zijn, absolute veiligheid en controle zijn uitgesloten. In deze film wordt de onderhuidse angst in de nasleep van een aanslag voelbaar. Het is een reflectie op de kwetsbaarheid van ons systeem en de positie die angst daarin opeist.

Agendas and Containers van **Anika Schwarzlose** is een collage van fragmenten van officiële internationale instellingen – zowel echte, als verzonden plekken. Zij hebben als taak vrede te sluiten en te bewaken en dienen als bemiddelaar tussen natiestaten. Door hun visuele identiteiten te combineren en uit hun context te halen, ontstaat er een installatie die ons op de illusies in onze ideeën over vrede wijst.

De tekeningen van **Alevtina Kakhidze** die voor *Post-Peace* geselecteerd zijn, zijn onderdeel van haar recente onderzoek dat kijkt naar de hedendaagse oorlogsgeschiedenis van Oekraïne en de blik van de wereld daarop, maar is tegelijkertijd een persoonlijk perspectief van een deelnemer. De kunstenaar was zelf actief demonstrant tijdens de langdurige protesten in Oekraïne en haar moeder woont in het Oost-Oekraïense conflictgebied oblast Donetsk. In haar tekeningen en performances confronteert Kakhidze het publiek met ontevredenheid over de beelden die door massamedia geschapen worden en verwarring over de mythen die voor onze neus worden bedacht.

De term “high-energy objects” wordt voor het eerst gebruikt in het rapport over de MH17 van de Nederlandse Onderzoeksraad voor Veiligheid en verwijst naar de destructieve middelen die de oorzaak waren van de vliegtuigramp boven het oorlogsgebied in Oost-Oekraïne. In deze context belichamen high-energy objects een abstract, maar extreem gevaar dat altijd concreet is. Ze bestaan niet, maar zijn toch altijd aanwezig. **Alexei Taruts** stelt ons de vraag welke objecten nog meer mogelijk dodelijk kunnen zijn. Andere high-energy objects kun je vinden in de evolutiezaal van het Museon en bij Galerie Guthschmidt op de Prinsestraat. De soundtrack bij het object is een improvisatie van de Nederlandse Dali MC, in opdracht van de kunstenaar.

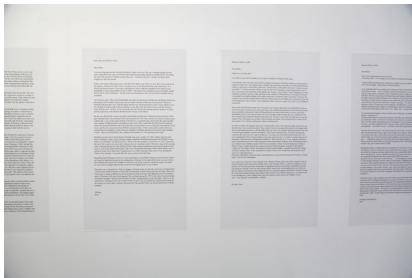
Vrijheid van meningsuiting is zeker een van de basisvoorwaarden van een vredige en gezonde maatschappij. De onderdrukking hiervan is onlosmakelijk verbonden met een dictatoriaal regime. Iedere “vijand” moet bestreden worden, zowel fysiek als psychologisch. De video van **belit sag** onderzoekt de grenzen van zichtbaarheid en vrijheid van meningsuiting in het culturele veld in vergelijking met andere maatschappelijke velden. Het gaat over de vragen “Wat zie je en wat kun je laten zien?”, “Welke filters zitten er op het zichtbare?” en “Wat is de rol en macht van het beeld in tijden van onderdrukking?”. De kunstenaar gebruikt diverse bronnen uit verschillende media en richt zich op de context van censuur naar aanleiding van een specifieke zaak in Turkije. Het is een persoonlijke reis door de beeldenwereld en spreekt over artistieke vrijheid wanneer

het in aanraking komt met censuur en de waarde van het leven onder onderdrukking.

In haar andere werk onderzoekt belit sag de mentale staat van politiek geheugenverlies door naar mediabeelden te kijken uit Turkije en dan voornamelijk van publieke figuren die vergeetachtigheid voorwenden om bedreigingen of straf te ontlopen. Sommigen zijn onderdeel van de driehoek maffia-staat-drugs- en wapenhandel en weten meer dan goed voor ze is, anderen kunnen hun daden (bijvoorbeeld het Koerdische volk steunen tijdens een live tv-show) alleen uitleggen door te zeggen dat ze er niet helemaal bij waren. De video beweegt heen en weer tussen persoonlijk en publiek geheugenverlies. Ayhan Carkın in de video Ayhan and me is een van deze figuren, maar hij beweert juist nooit iets te vergeten.

Adrian Melis toont de eerste hoofdstukken van een serie video's waar een tegenstelling tussen beeld en geluid de perceptie ervan verbuigt en nieuwe betekenissen suggereert. Deze tegenstellingen tussen beeld en geluid suggereren bijvoorbeeld het voortbestaan van een ideologisch systeem dat in sommige delen van de wereld al uit elkaar is gevallen.

Summer Thoughts is een langdurig onderzoeksproject van **Sven Augustijnen**. Het begon met een uitnodiging van A Prior Magazine om te reageren op de dOCUMENTA 13 (Kassel, 2012). Geïnspireerd door de wandtapijten van Noorse kunstenaar Hannah Ryggen (1894-1970), schreef Augustijnen een brief naar curator Marta Kuzma, die de werken had geselecteerd. De brieven, die dateren van 2012 tot nu, brengen periodes, persoonlijkheden en plaatsen bij elkaar. Het vormt een gelaagd netwerk van referenties, associaties, persoonlijke ervaringen, politieke gebeurtenissen en culturele voorvallen. *Summer Thoughts* bekijkt de staat van de Europese crisis niet als iets economisch en politieks, maar als een morele en culturele uitdaging.

Post Fairy Tale is een experimentele documentaire film van **Lyubov Matyunina** gebaseerd op E. T. A. Hoffmanns sprookje Klein Zaches, genannt Zinnober (1819). Het is gefilmd in Königsberg (voormalig Pruisen), nu Kaliningrad (Russische enclave aan de Baltische Zee), geboorteplaats van Immanuel Kant, E.T.A. Hoffmann en de kunstenaar zelf. 70 Procent van de stad werd verwoest tijdens de Tweede Wereldoorlog en nooit herbouwd. Landschappen die in de film voorkomen, zijn "overblijfselen" van Königsberg. De film is gebaseerd op drie verhaallijnen: de eerste is een dynamische sprookje, het tweede is een passieve observatie van het leven. De laatste is virtual reality, en dan met name de sociale realiteit van Facebook, die Matyunina vergelijkt met hedendaagse toverspreuken en sprookjes. De moraal van Hoffmanns sprookje is dat we ons bewust

moeten zijn van uiterlijke schijn en dat we altijd moeten kijken naar onderliggende motivaties en uitleg. Matyunina be vraagt de functie van zelfrepresentatie en sociale media in het leven van vandaag, waarin het maar al te makkelijk is om naar de werkelijkheid als fictie te verwijzen en andersom.

Yazan Khalili presenteert een serie foto's van Israëlische nederzettingen in bezet Palestina. De nederzettingen zijn uit de foto's gekrast, waarmee hij niet alleen de mogelijkheid van een iconoclastische toekomst laat zien, maar ook de materialiteit van de foto zelf, waarin geweld gedaan kan worden gedaan aan geweld dat is afgebeeld – de constructie van het landschap als afbeelding en het geweld dat belichaamd wordt door zijn lagen.

De installatie van **Anna Dasovic** handelt over de vermeende onmogelijkheid om getuige te zijn van de Holocaust in stand wordt gehouden door politieke speeches. Waarom worden termen als “het onvoorstelbare” en “het ondenkbare” gebruikt wanneer politici spreken over de Holocaust? Het gepresenteerde materiaal komt uit het Special Film Project 186, in opdracht van de Amerikaanse luchtmacht gemaakt, geproduceerd door voornamelijk Hollywood regisseurs en -cameramensen, die de taak kregen om “de meest complete en uitgebreide propagandafilm in kleur over de oorlog ooit” te maken. Hoewel de film voornamelijk gericht was op het documenteren van de geallieerde bombardementen op Duitsland, bestaat er een aantal filmspoelen waarop de gevolgen van Nazi-terreur in concentratiekamp Buchenwald in april 1945 te zien is. In plaats van deze gevolgen te laten zien, ligt de focus op Duitse mensen uit het naburige Weimar, die direct na de bevrijding door het Amerikaanse leger werden gedwongen door het kamp te lopen. Het openbaar maken van deze filmspoelen in de jaren 60 markeert een belangrijk moment waarop het Holocaust discours zich begon te verspreiden door het Westen. Opvallend genoeg verwees Barack Obama meerdere keren naar deze film tijdens zijn presidentschap. Het werk laat zien hoe representaties van de Holocaust worden geactiveerd door politieke toespraken en hoe deze het huidige beeld van het verleden en het heden vormen.

Over het censureren en afblazen van Post-Peace in Istanbul

Post-Peace was oorspronkelijk bedacht om in Nederland plaats te hebben. Na een open call won het toevallig de Akbank Sanat International Curator Competitions in 2015. De prijs was bedoeld om een tentoonstelling in de Akbank Sanat in het hart van Istanbul te financieren. De tentoonstelling werd vier dagen voor de opening gecensureerd en afgelast door de bank.

Van 24 februari tot en met 7 mei 2017 werd *Post-Peace* gepresenteerd in een uitgebreide vorm in de Württembergischer Kunstverein in Stuttgart.

_Opening tentoonstelling

zaterdag 20 mei 2017, 16.00 uur

_Openingstijden tentoonstelling

21 mei 2017 – 26 juli 2017

do t/m zo 13.00 – 17.00 uur

vr 7 juli, 19.00 – 23.00 (Hoogtij)

en op afspraak

_Hedendaagse kunstwereld in Armenië en Iran

woensdag 24 mei 2017, 17.30 – 19.30 uur

lezingenavond georganiseerd door het Mondriaan Fonds

_Budvar Young Art Event #2

vrijdag 23 juni 2017, 17.00 uur

toegang gratis

_Jaha Koo, Lolling and Rolling

zondag 23 juli 2017, 16.00 uur

performance, bij Zaal 3

toegang €5,-

_Workshop Verwend Nest

Workshop voor kinderen van 6 tot 12 jaar.

woensdag 31 mei en 21 juni 2017

groep 1: 13:30 – 15:00 uur

groep 2: 15.30 – 17.00 uur

Ben je nog geen lid van Verwend Nest?

Enmalig meedoen om te zien of je het leuk vindt, is gratis.

Aanmelden en informatie via sarina@nestruimte.nl

meer info en reserveren voor

activiteiten op www.nestruimte.nl

NEST

De Constant Rebecqueplein 20b

2518 RA Den Haag

0031 (0)70 3653186

info@nestruimte.nl

www.nestruimte.nl